

Arrest

**nr. 55 601 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LUYTENS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juli 2009 en hebben zich vluchteling verklaard op 25 augustus 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 1 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 31 mei 2010 en verzoeker werd gehoord op 18 januari 2010, op 8 maart 2010 en op 31 mei 2010.

1.3. Op 19 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 20 oktober 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Sari. Een tiental jaar geleden ontvluchtten uw ouders S.(...) H.(...) en F.(...) S.(...) B.(...) en uw broer F.(...) (O.V.: 5.137.124) Iran richting België, alwaar zij op 21 september 2001 asiel aanvroegen. Volgens uw verklaringen verlieten zij het land omdat uw vader de hand had kunnen leggen op pornografische films die de bevelhebber van de Sepah in Sari (Sepáh-e Pásdarán-e Enqeláb-e Eslámi, de Iraanse Revolutionaire Garde) had gemaakt. In deze films figureerden vrouwen van wie hij ten dien einde de echtgenoten had opgesloten op verdenking van drugshandel, nadat hij zelf de drugs in hun auto's had verstoopt. In de periode van hun vlucht kwam u op een avond thuis en was het hele gezin vertrokken. Via een oom kwam u te weten dat ze in Teheran verbleven. Die avond zelf werd u voor een paar uur opgepakt en weer vrijgelaten. De dag erop werd u weer opgepakt door het Ettela'at (Vezarat-e Ettela'at Jomhuri-ye Eslami-ye Iran, of het Ministerie van Inlichtingen en Nationale Veiligheid) en voor vijf dagen vastgehouden. U werd ondervraagd en mishandeld. Men wilde verhinderen dat deze video het land zou verlaten. Nadat uw familie twee weken ondergedoken had gezeten in Teheran – zelfs u wist niet waar zij zich schuilhielden – slaagde ze erin het land te verlaten om asiel aan te vragen in België. U leefde sindsdien bij uw grootmoeder in Sari. U was op dat moment begonnen aan de toelatingsproef voor de richting industrieel ingenieur aan de universiteit van Babol. U werd door het Ettela'at voor de keuze gesteld: ofwel werkte u met hen mee als studentenbasiji (lid van de Basij-e Mostaz'afin of Mobilisatie van de Verdrukten) ofwel kreeg u geen toegang tot de universiteit. U stemde in en studeerde van 2001 tot 2007 aan de universiteit van Babol. Tijdens uw studies was u achtereenvolgens studentenbasij, gewone basij en 'zabet', een basij met meer verantwoordelijkheid. Nog tijdens uw studies, in het jaar 1385 (Perzische kalender, stemt overeen met 2006-2007 in de Gregoriaanse kalender), huwde u met R.(...) B.(...) A.(...) (O.V.: 6.478.804) en opende u een parfumwinkel op een erg goed gelegen plaats in Sari. In datzelfde jaar werd uw winkel gedurende één maand gesloten ten gevolge van de onislamitische klederdracht van de vrouwen die uw winkel bezochten. U vermoedt dat er achter deze sluiting een waarschuwing zat. U had namelijk eerder als basiji bij een inval op een feestje een jongen en twee meisjes laten ontsnappen. De jongen was een voormalige klasgenoot. Een andere mogelijke reden was jaloezie binnen de basij omdat u 'carrière' aan het maken was. Als gevolg van deze sluiting liep u heel wat schulden op en belandde u in een depressie. Aan het einde van uw studies werd van u verwacht dat u uw legerdienst zou aanvaarden. U was echter depressief en had een drukke parfumzaak. U vreesde dat u, indien u uw legerdienst zou moeten volbrengen op een afgelegen plaats in Iran, uw zaak uit handen zou moeten geven. Tegelijkertijd was u depressief en was u erg afhankelijk van de nabijheid van uw echtgenote. Voor een medische vrijstelling was u echter te laat. Omdat u uw legerdienst niet deed, kreeg u geen diploma en kon u geen paspoort verkrijgen. Een kennis van de oom van R.(...), ene H.(...) A.(...), de vertegenwoordiger van de religieuze leider bij het Ettela'at in Sari, raadde u aan bij de Ansar-i Hezbollah (de Volgers van de Partij van God) te gaan. Op die manier zou u "Vrijstelling van de Leider" kunnen verkrijgen voor uw legerdienst. U verkoos zich aan te sluiten bij de Ansar-i Hezbollah boven uw legerdienst opdat u niet zou worden weggestuurd uit de stad en u dus uw winkel zou kunnen blijven openhouden. Daarenboven zitten de Hezbollahi diep verweven in de economische structuur van het land en valt er door middel van corruptie aardig wat bij te verdienen. Zo pikte u links en rechts een graantje mee bij de verkoop van overheidswagens of cement. Op voordracht van H.(...) A.(...) en mits een waarborg van 20 miljoen toman werd u einde 1386 (begin 2008) lid van de groep Mobin, een lokale aftakking van de Ansar-i Hezbollah te Sari. Daardoor verkreeg u een soort tijdelijke 'Vrijstelling van de Leider'. Vanaf dan bleef u uw winkel openhouden en ging u op geregelde tijdstippen een ideologische of fysieke opleiding volgen bij de Ansar-i Hezbollah in Teheran. U werd opgeleid in shindo-kai karate. U moest ook geregeld de reguliere ordediensten bijstaan bij hun taken zoals bij invallen op feestjes of het bemannen van een controlepost. Een week voor de presidentsverkiezingen op 12 juni 2009 werden jullie voor een dag naar Teheran gehaald, alwaar jullie een voorbereiding kregen voor het geval de situatie bij de verkiezingen uit de hand zou lopen. Tevens werden jullie in Sari ingezet in de verkiezingscampagne van Ahmadinejad. Twee dagen na de verkiezingen, op zondag 14 juni 2009, werd u 's ochtends opgebeld met de boodschap dat u die dag nog naar Teheran zou vertrekken. Alle Hezbollahi met een gevechtsopleiding uit de provincie Mazandaran werden in een bus naar Teheran gevoerd en ondergebracht in een gebouw van de Martelarenbond in de Jordaniwijk. Die avond zelf kregen jullie nog een crisisleiding op het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de dag erop werden jullie meteen ingezet bij het neerslaan van de demonstraties. Jullie werden opgedeeld in groepjes van acht man over vier motors. Op deze manier ging u drie dagen aan een stuk de demonstranten, die de verkiezingsuitslag betwistten, te lijf. U sloeg hen van op de motor met uw matrak. Het waren erg hectische dagen en jullie zaten allemaal met een

grote angst. Bovendien kregen jullie geen kans iets te eten. U had reeds lange tijd een erg grote maagzweer en de derde dag urineerde u bloed. U werd overgebracht naar een ziekenhuis van de Sepah in de Vazaranstraat. U kreeg anderhalve week rust voorgeschreven die u doorbracht in het gebouw van de Martelarenbond. U was afgesloten van de buitenwereld en werd van langsom depressiever. Na ongeveer twee weken werden jullie weggevoerd. U dacht dat jullie naar huis zouden terugkeren, maar in de plaats daarvan werden jullie naar het Kahrizak detentiecentrum gebracht. In Kahrizak verbleef u een week. Jullie werden er ingeschakeld als hulp bij de ondervragingen. Jullie moesten de massa gedetineerden in bedwang houden door ze te slaan en te kleineren, en hen naar de ondervragingscellen over te brengen en terug. U werkte hard en deed wat u gevraagd werd uit schrik dat u anders aan de andere zijde zou belanden. Na drie tot vier dagen, op ongeveer 11 op 12/4/1388 (2 of 3 juli 2009), werd jullie gevraagd een nieuwe lichting van zo'n vijftig à zestig gedetineerden met kabels te slaan tot die kabels kapot waren. Het bevel kwam direct van Generaal R.(...), het hoofd van de politie in Teheran, die om de twee dagen in Kahrizak langskwam. Als voorbeeld sloeg de rechterhand van Generaal R.(...), ene M.(...), een jongen met een slot op zijn hoofd. Die jongen heette Mahsoud Ruholamini en was de zoon van een generaal van de Sepah. Daarna werd die jongen ondersteboven gehangen om dood te bloeden. Dat moesten jullie aanschouwen. Hierop knapte u af. U en drie anderen zeiden dat jullie de bevelen niet meer konden opvolgen. De generaal zelf dreigde ermee jullie aan de andere kant te zetten indien jullie niet zouden gehoorzamen. U volhardde en Generaal R.(...) gaf u plots een harde klap op uw oren. U herinnert zich nog dat u Generaal R.(...) duwde en dat vervolgens iedereen op u sprong en u volledig in elkaar sloeg. U belandde ongeveer twee à drie dagen in een isoleercel. Daar kreeg u te horen dat u ervan beschuldigd werd een spion te zijn en tegen de Religieuze Leider te zijn. De derde dag werd u bij een verantwoordelijke geroepen en deze zond u door naar het ziekenhuis. U werd in een auto gezet en in werkelijkheid werd u naar een locatie in Teheran gebracht, bij een zekere H.(...) S.(...). Daar was ook de oom van uw echtgenote aanwezig. H.(...) S.(...) is één van de hoge verantwoordelijken bij het Ettela'at. De oom van uw echtgenote had via H.(...) A.(...) deze figuur kunnen contacteren en u kunnen vrijkopen voor 130 miljoen toman. Van daaruit ging u naar het appartement van uw schoonzus in Teheran, alwaar uw echtgenote zich ook bevond. Diezelfde dag keerden jullie terug naar het bureau van H.(...) S.(...) en hij legde u de situatie uit. Hij vroeg u of u het land wilde verlaten en u stemde ermee in. De derde nacht na uw vrijlating reden jullie met een vals paspoort, de uwe op naam van 'Rouzbeh Gholipour', naar Turkije. Twee dagen later kwam u aan in Istanbul, daar nam u meteen een vliegtuig naar Boedapest. In het valse paspoort stond nl. een vals Hongaars studentervisum. U verbleef nog twee nachten in Boedapest en vertrok dan per trein via Wenen naar Keulen. Daar werd u opgepikt door uw ouders. U was erg verzwakt en verbleef eerst een vijftal dagen bij uw ouders om tot rust te komen. Op 16 juli 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U wenst niet naar Iran terug te keren omdat u vreest er beschuldigd te zullen worden van het in het gedrang brengen van de staatsveiligheid, spionage, afvalligheid aan de Religieuze Leider, het toebrengen van slagen en verwondingen aan een overste en het steunen van de Groene Beweging en omdat u hiervoor de doodstraf of minstens een lange gevangenisstraf zal krijgen. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, uitgegeven te Sari op 7 mei 1999; de 'letter of acceptance' van de universiteit van Boedapest d.d. 27 januari 2009 waarmee u een vals studentervisum verkreeg; een cheque d.d. 18 september 2001 voor 6 miljoen Rial betaald door u aan de Universiteit voor Wetenschap en Techniek van Mazandaran; een stortingsbewijs d.d. 18 september 2007 van 1.600.000 Rial aan diezelfde universiteit; een Iraans verslag van een endoscopie d.d. 1 maart 2009, en 8 foto's van uw aankomst in Europa.

B. Motivering

Afgaande op uw verklaringen kan niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er kan vooreerst geen geloof gehecht worden aan uw verplichte inlijving bij de Iraanse vrijwillige paramilitaire organisaties Basij en Mobin, een lokale aftakking van de Ansar-i Hezbollah. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel formeel bewijs van uw betrokkenheid bij deze organisaties hebt neergelegd. U verklaarde dat uw Basijkaart, loonfiches en contract met de Basij onderweg zouden zijn naar België (CGVS 18/1/2010 p.2, 8/3/2010 p.2, 31/5/2010 p.2). Vooralsnog hebt u geen enkele van deze stukken neergelegd op het Commissariaat-generaal. Bovendien stelde u dat uw verplichte inlijving bij de Basij een gevolg was van het profiel van uw vader. Uw vader zou ten gevolge van zijn problemen met het regime het land verlaten hebben en u zou door deze problemen, wanneer u hogere studies wenste aan te vangen, verplicht zijn met de Basij mee te werken (CGVS 18/1/2010 p.10-11). Echter, in de asielaanvraag van uw vader heeft het Commissariaat-generaal reeds op 14 oktober 2003 geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Uw vader had verklaard het land te zijn ontvlucht omdat hij de executie van twee politieke activisten had gefilmd die valselijk werden beschuldigd van drugsbezit en omdat hij van plan was deze film te verspreiden in het

buitenland. U echter verklaarde dat uw vader in het bezit was gekomen van pornografische films die het hoofd van de Sepah draaide met vrouwen van wie hij de echtgenoten valselijk liet beschuldigen van drugsbezit (CGVS 31/5/2010 p.14-15). Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vaders relaas. Gezien u uw verplichte inlijving bij de Iraanse paramilitaire beweging Basij verbond aan het profiel van uw vader kan ook aan dit element geen geloof gehecht worden. Bovendien zetten deze bedrieglijke verklaringen uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Ook aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de feiten die zich hebben voorgedaan in Kahrizak, kan geen geloof gehecht worden. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de bewuste vechtpartij met Generaal R.(...) plaatst op de dag dat 'Mahsoud Ruholamini', de zoon van een generaal van de Sepah, voor jullie ogen werd doodgeslagen door de rechterhand van Generaal R.(...) (CGVS 31/5/2010 p.5-7). Gevraagd om deze dag te situeren in de tijd kwam u uit op 2 of 3 juli 2009 (CGVS 31/5/2010 p.9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat Mohsen Ruholamini – en niet Mahsoud –, de vermoorde zoon van een voormalige commandant van de Revolutionaire Garde ('Sepah'), pas gearresteerd is op 9 juli 2009 (Iraanse datum: 18 tir (vierde maand) 1388). Dat u op die dag niet in Kahrizak kan zijn geweest blijkt ook uit uw verklaringen m.b.t. uw reisroute. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers op 9 juli 2009 uit Teheran te zijn vertrokken (verklaring DVZ 1/10/2009, vraag 34). Echter, tussen uw vertrek en de feiten die Mohsen Ruholamini in uw bijzijn zouden zijn overkomen zitten volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal nog ettelijke dagen die u in de isoleercel en in het appartement van uw schoonzus in Teheran doorbracht (CGVS 31/5/2010 p.7 en 8/3/2010 p.10). Ook wanneer afgegaan wordt op uw verklaringen m.b.t. uw aankomst in België – u verklaarde aanvankelijk vijf weken vóór 16 juli 2010 te zijn aangekomen, de dag waarop u uw asielaanvraag plaatst (CGVS 8/3/2010 p.13) – en de reisroute die eraan voorafging – met name drie dagen in Boedapest, twee dagen onderweg naar Istanbul, drie dagen in Teheran en twee à drie dagen in de isoleercel in Kahrizak (CGVS 8/3/2010 p.10 e.v.) – leidt dit tot een datum die ruim uitkomt vóór de datum waarop Mohsen Ruholamini in werkelijkheid werd gearresteerd. Later veranderde u uw verklaringen en beweerde u vijf dagen vóór uw asielaanvraag te zijn toegekomen (CGVS 31/5/2010 p.20). Bij confrontatie met uw eerdere bewering dat er vijf weken tussen uw aankomst en uw asielaanvraag zat in de plaats van vijf dagen, repliceerde u dat het om een fout moet gaan (CGVS 31/5/2010 p.20). Deze uitleg is niet afdoende, temeer daar ook uit de registratie van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat er een vijftal weken aan uw asielaanvraag voorafgingen. Uw echtgenote verklaarde 5 dagen vóór jullie asielaanvraag op 16 juli 2010 te zijn aangekomen en ongeveer één week of tien dagen daarvoor te zijn vertrokken uit Iran (CGVS R.(...) B.(...) A.(...) p.5). In werkelijkheid vroegen jullie asiel aan op 25 augustus 2009. Deze vaststellingen trekken de geloofwaardigheid van uw reisroute ernstig in twijfel. Hoe dan ook, in geen enkele versie was u mogelijks op 9 juli 2009 in Kahrizak, de dag van de arrestatie van Mohsen Ruholamini. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen naar aanleiding van de ernstige mishandelingen van Mohsen Ruholamini in opstand gekomen te zijn tegen een overste, meerbepaald Generaal R.(...).

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw reisroute verder onderuit gehaald door uw verklaring naar Europa te zijn gereisd met een studentenvisum in een paspoort op een valse naam. U verklaarde onder een valse naam – Rouzbeh Gholipour – Iran te hebben verlaten (CGVS 8/3/2010 p.11) en met datzelfde paspoort van Istanbul naar Boedapest te zijn gevlogen (CGVS 31/5/2010 p.19). Het enige document dat u ter staving van deze reisroute neerlegde is een uitnodiging van de universiteit van Boedapest. Dit document, daterend van 27 januari 2009, staat wel degelijk op uw eigen naam, zij het met een licht afwijkende transliteratie: Ferseeu Hatefi, geboren op 13/06/1982. Gevraagd of u met dit document Hongarije bent binnen gekomen, antwoordde u positief (CGVS 31/5/2010 p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u plots dat u niet met dit document hebt gereisd, maar een ander. U verklaarde dat dit document de foute versie betreft die later werd vervangen door een document op uw valse naam – een document dat u overigens niet neerlegt (CGVS 31/5/2010 p.19). Bovendien laat deze brief u toe in Boedapest te studeren gedurende het tweede semester (het 'lentesemester') van het academiejaar 2008/2009, dat aanvangt op 2 februari 2009. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u na het einde van dit semester, in juli 2009, zonder problemen de Europese Unie zou zijn binnen gereisd. Ook de klederdracht van u en uw familieleden op de foto's van uw aankomst doet vermoeden dat u niet in de maanden juli of augustus bent aangekomen. Deze bevindingen stellen niet enkel uw vermeende reisroute en aankomstdatum in Europa ernstig in vraag, ze tasten verder uw algemene geloofwaardigheid aan. Als bovendien aangenomen wordt dat u onder uw eigen naam Iran hebt verlaten - gelet op de indicatie in die richting die wordt aangebracht door het document van de universiteit van Boedapest en gelet op het feit dat u het tegendeel daarvan vooralsnog niet heeft bewezen – dan tasten deze vaststellingen uw verklaringen aan als zou u ten gevolge van een gegronde vrees op vervolging het land hebben verlaten.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw profiel, uw rechtstreekse vluchtaanleiding, en zelfs niet aan uw reisroute of aankomstdatum in België.

De overige documenten die u neerlegde zijn niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw rijbewijs staft hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit, maar daar wordt niet aan getwijfeld. De cheque en het stortingsbewijs gericht aan de universiteit van Mazandaran bevestigen hooguit het feit dat u van 2001 tot 2007 studeerde, maar niets meer. Het resultaat van een endoscopie toont louter aan dat u een maagzweer hebt gehad, wat evenmin ter discussie staat, maar legt op zich geen enkel verband met de door u uiteengezette vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van BAGHERI ABMALI Raheleh :

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Sari. Op 1/7/1385 (23 september 2006) huwde u met F.(...) H.(...) (O.V.: 6.478.804). Twee dagen na de gecontesteerde verkiezingen van 12 juni 2009 werd uw echtgenoot opgeroepen om in Teheran te helpen bij het herstellen van de orde. Hij beloofde binnen een week contact op te zullen nemen. U kreeg evenwel sinds zijn vertrek niets meer te horen van hem. U contacteerde een invloedrijke oom en vroeg hem uit te zoeken waar F.(...) zich bevond. Na twee weken belde uw oom u op en maande u aan uw spullen en wat spullen van F.(...) bij elkaar te zoeken om naar Teheran te reizen. Uw oom zei u dat F.(...) in de problemen was gekomen met een van zijn oversten. In Teheran zette uw oom u af bij uw zus en kwam enkele uren later daar aan met F.(...). F.(...) was erg vermagerd, verweesd en depressief. Toen hij gedoucht en even uitgerust had, begaven jullie zich naar het bureau van ene S.(...). Deze raadde jullie aan het land te verlaten en jullie besloten met hem te vertrekken. Jullie bleven nog twee nachten bij uw zus in Teheran terwijl S.(...) de illegale uitreis voorbereidde. De derde dag vertrokken jullie uit Teheran en verlieten jullie Iran diezelfde dag nog onder een valse identiteit. Via Istanbul en Boedapest kwamen jullie in België aan, een vijftal dagen vóór jullie asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten op 25 augustus 2009. Daarbij legde u uw Iraans rijbewijs, uitgegeven op 1 september 2001 te Sari, neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u geen persoonlijke problemen aanhaalt, maar dat u uw vrees hoofdzakelijk baseert op de motieven die uw echtgenoot F.(...) H.(...) heeft uiteengezet (CGVS p.7). In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Afgaande op uw verklaringen kan niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er kan vooreerst geen geloof gehecht worden aan uw verplichte inlijving bij de Iraanse vrijwillige paramilitaire organisaties Basij en Mobin, een lokale aftakking van de Ansar-i Hezbollah. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel formeel bewijs van uw betrokkenheid bij deze organisaties hebt neergelegd. U verklaarde dat uw Basijkaart, loonfiches en contract met de Basij onderweg zouden zijn naar België (CGVS 18/1/2010 p.2, 8/3/2010 p.2, 31/5/2010 p.2). Vooralsnog hebt u geen enkele van deze stukken neergelegd op het Commissariaat-generaal. Bovendien stelde u dat uw verplichte inlijving bij de Basij een gevolg was van het profiel van uw vader. Uw vader zou ten gevolge van zijn problemen met het regime het land verlaten hebben en u zou door deze problemen, wanneer u hogere studies wenste aan te vangen, verplicht zijn met de Basij mee te werken (CGVS 18/1/2010 p.10-11). Echter, in de asielaanvraag van uw vader heeft het Commissariaat-generaal reeds op 14 oktober 2003 geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Uw vader had verklaard het land te zijn ontvlucht omdat hij de executie van twee politieke activisten had gefilmd die valselijk werden beschuldigd van drugsbezit en omdat hij van plan was deze film te verspreiden in het buitenland. U echter verklaarde dat uw vader in het bezit was gekomen van pornografische films die het hoofd van de Sepah draaide met vrouwen van wie hij de echtgenoten valselijk liet beschuldigen van drugsbezit (CGVS 31/5/2010 p.14-15). Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vaders relaas. Gezien u uw verplichte inlijving bij de Iraanse paramilitaire beweging Basij verbond aan het profiel van uw vader kan ook aan dit element geen geloof gehecht worden. Bovendien zetten deze bedrieglijke verklaringen uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling.

Ook aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de feiten die zich hebben voorgedaan in Kahrizak, kan geen geloof gehecht worden. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de bewuste vechtpartij met Generaal R.(...) plaatst op de dag dat 'Mahsoud Ruholamini', de zoon van een generaal van de Sepah, voor jullie ogen werd doodgeslagen door de rechterhand van Generaal R.(...) (CGVS 31/5/2010 p.5-7). Gevraagd om deze dag te situeren in de tijd kwam u uit op 2 of 3 juli 2009 (CGVS 31/5/2010 p.9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat Mohsen Ruholamini – en niet Mahsoud –, de vermoorde zoon van een voormalige commandant van de Revolutionaire Garde ('Sepah'), pas gearresteerd is op 9 juli 2009 (Iraanse datum: 18 tir (vierde maand) 1388). Dat u op die dag niet in Kahrizak kan zijn geweest blijkt ook uit uw verklaringen m.b.t. uw reisroute. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers op 9 juli 2009 uit Teheran te zijn vertrokken (verklaring DVZ 1/10/2009, vraag 34). Echter, tussen uw vertrek en de feiten die Mohsen Ruholamini in uw bijzijn zouden zijn overkomen zitten volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal nog ettelijke dagen die u in de isoleercel en in het appartement van uw schoonzus in Teheran doorbracht (CGVS 31/5/2010 p.7 en 8/3/2010 p.10). Ook wanneer afgegaan wordt op uw verklaringen m.b.t. uw aankomst in België – u verklaarde aanvankelijk vijf weken vóór 16 juli 2010 te zijn aangekomen, de dag waarop u uw asielaanvraag plaatst (CGVS 8/3/2010 p.13) – en de reisroute die eraan voorafging – met name drie dagen in Boedapest, twee dagen onderweg naar Istanbul, drie dagen in Teheran en twee à drie dagen in de isoleercel in Kahrizak (CGVS 8/3/2010 p.10 e.v.) – leidt dit tot een datum die ruim uitkomt vóór de datum waarop Mohsen Ruholamini in werkelijkheid werd gearresteerd. Later veranderde u uw verklaringen en beweerde u vijf dagen vóór uw asielaanvraag te zijn toegekomen (CGVS 31/5/2010 p.20). Bij confrontatie met uw eerdere bewering dat er vijf weken tussen uw aankomst en uw asielaanvraag zat in de plaats van vijf dagen, repliceerde u dat het om een fout moet gaan (CGVS 31/5/2010 p.20). Deze uitleg is niet afdoende, temeer daar ook uit de registratie van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat er een vijftal weken aan uw asielaanvraag voorafgingen. Uw echtgenote verklaarde 5 dagen vóór jullie asielaanvraag op 16 juli 2010 te zijn aangekomen en ongeveer één week of tien dagen daarvoor te zijn vertrokken uit Iran (CGVS R.(...) B.(...) A.(...) p.5). In werkelijkheid vroegen jullie asiel aan op 25 augustus 2009. Deze vaststellingen trekken de geloofwaardigheid van uw reisroute ernstig in twijfel. Hoe dan ook, in geen enkele versie was u mogelijks op 9 juli 2009 in Kahrizak, de dag van de arrestatie van Mohsen Ruholamini. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen naar aanleiding van de ernstige mishandelingen van Mohsen Ruholamini in opstand gekomen te zijn tegen een overste, meerbepaald Generaal R.(...).

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw reisroute verder onderuit gehaald door uw verklaring naar Europa te zijn gereisd met een studentenvisum in een paspoort op een valse naam. U verklaarde onder een valse naam – Rouzbeh Gholipour – Iran te hebben verlaten (CGVS 8/3/2010 p.11) en met datzelfde paspoort van Istanbul naar Boedapest te zijn gevlogen (CGVS 31/5/2010 p.19). Het enige document dat u ter staving van deze reisroute neerlegde is een uitnodiging van de universiteit van Boedapest. Dit document, daterend van 27 januari 2009, staat wel degelijk op uw eigen naam, zij het met een licht afwijkende transliteratie: Ferseeu Hatefi, geboren op 13/06/1982. Gevraagd of u met dit document Hongarije bent binnen gekomen, antwoordde u positief (CGVS 31/5/2010 p.19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden verklaarde u plots dat u niet met dit document hebt gereisd, maar een ander. U verklaarde dat dit document de foute versie betreft die later werd vervangen door een document op uw valse naam – een document dat u overigens niet neerlegt (CGVS 31/5/2010 p.19). Bovendien laat deze brief u toe in Boedapest te studeren gedurende het tweede semester (het 'lentesemester') van het academiejaar 2008/2009, dat aanvangt op 2 februari 2009. Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat u na het einde van dit semester, in juli 2009, zonder problemen de Europese Unie zou zijn binnen gereisd. Ook de klederdracht van u en uw familieleden op de foto's van uw aankomst doet vermoeden dat u niet in de maanden juli of augustus bent aangekomen. Deze bevindingen stellen niet enkel uw vermeende reisroute en aankomstdatum in Europa ernstig in vraag, ze tasten verder uw algemene geloofwaardigheid aan. Als bovendien aangenomen wordt dat u onder uw eigen naam Iran hebt verlaten - gelet op de indicatie in die richting die wordt aangebracht door het document van de universiteit van Boedapest en gelet op het feit dat u het tegendeel daarvan vooralsnog niet heeft bewezen – dan tasten deze vaststellingen uw verklaringen aan als zou u ten gevolge van een gegronde vrees op vervolging het land hebben verlaten.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw profiel, uw rechtstreekse vluchtaanleiding, en zelfs niet aan uw reisroute of aankomstdatum in België.

De overige documenten die u neerlegde zijn niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uw rijbewijs staat hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit, maar daar wordt niet aan getwijfeld. De cheque en het stortingsbewijs gericht aan de universiteit van Mazandaran bevestigen hooguit het feit dat u van 2001 tot 2007 studeerde, maar niets meer. Het resultaat van een

endoscopie toont louter aan dat u een maagzweer hebt gehad, wat evenmin ter discussie staat, maar legt op zich geen enkel verband met de door u uiteengezette vluchtmotieven."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het enige document dat u hebt neergelegd, met name uw rijbewijs, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het staat immers hoogstens uw identiteit en nationaliteit, maar deze worden op zich niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift uitdrukkelijk vermelden dat zij beroep aantekenen tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerken aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissingen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen en pogen te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers zich in deze beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegen verzoekers een psychiatrisch verslag betreffende verzoekers vader, opgesteld door Dr. J. Mulliez op 5 juli 2004. Ter terechtzitting toont verzoeker een medisch voorschrift waaruit zou moeten blijken dat hij zelf in Iran werd behandeld voor psychische problemen.

2.2. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel, met name zijn verplichte inlijving bij de Iraanse vrijwillige paramilitaire organisaties Basij en Mobin, noch aan zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, namelijk dat hij naar aanleiding van de ernstige mishandelingen van Mohsen Ruholamini in opstand zou zijn gekomen tegen een overste, meer bepaald generaal R., en zelfs niet aan zijn reisroute of aankomstdatum in België, zoals uitvoerig wordt toegelicht. Aangezien verzoekster zich baseert op de motieven zoals uiteengezet door haar echtgenoot, werd ten aanzien van haar een volgbeslissing genomen, waarin de motivering van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot werd hernomen.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.4. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert. Zo kan, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissingen, geen geloof worden gehecht aan verzoekers verplichte inlijving bij de Iraanse vrijwillige paramilitaire organisaties Basij en Mobin. Vooreerst blijft verzoeker tot op heden in gebreke enig begin van bewijs bij te brengen van zijn betrokkenheid bij deze organisaties. Evenmin geeft hij een aannemelijke verklaring voor dit gebrek aan stavingstukken. Zo stelde verzoeker reeds tijdens zijn eerste gehoor dat deze stukken door een "reiziger", misschien zijn tante die voor het Iraanse Nieuwjaar zou langskomen, zouden worden meegebracht, blijkt uit zijn verklaringen dat zijn moeder na zijn aankomst in België voor 10-20 dagen naar Iran is teruggekeerd en zij bij deze gelegenheid zijn huwelijksboekje heeft

meegebracht (gehoor CGVS 18 januari 2010, p. 2 en p. 4), beweerde hij tijdens het tweede gehoor dat hij via e-mail zijn Basij kaart heeft kunnen bekomen, welke hij evenwel nooit heeft neergelegd, en herhaalde hij dat de andere documenten door een “reiziger” – ditmaal een persoon die op vakantie zou komen en die de daaropvolgende vrijdag in België zou aankomen – zouden worden meegebracht (gehoor CGVS 8 maart 2010, p. 2-3). In afwachting dat de originele stukken hem zouden bereiken, bevestigde verzoeker bovendien dat het mogelijk was dat zijn schoonbroer de stukken zou scannen en deze naar hem zou doormailen (gehoor CGVS 31 mei 2010, p. 2). Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker over tal van mogelijkheden beschikte om bijkomende stavingstukken te bekomen. Daarenboven werd hem herhaaldelijk gewezen op de mogelijkheid om de documenten die hij ter staving van zijn relaas nog kan neerleggen, te laten bezorgen via DHL, TNT of Fedex (gehoor CGVS 18 januari 2010, p. 2 en gehoor CGVS 31 mei 2010, p. 2), mogelijkheid waarvan hij echter geen gebruik heeft gemaakt en zijn uitleg voor dit verzuim, namelijk dat deze buitenlandse postdiensten weigeren om documenten te verzenden (gehoor CGVS 8 maart 2010, p. 3 en gehoor CGVS 31 mei 2010, p. 2) kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Voorts, waar verzoeker beweert dat zijn verplichte inlijving het gevolg was van het profiel van zijn vader, die problemen had gekregen met de Iraanse autoriteiten, blijkt uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de asielaanvraag van verzoekers vader in 2003 reeds heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan diens problemen (adm. doss., stuk 21, nr. 5). Dienvolgens is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker omwille van de ongeloofwaardig bevonden problemen van zijn vader verplicht zou zijn geweest om zich aan te sluiten bij Basij en Mobin. Overigens acht de Raad het niet plausibel dat iemand met een profiel als dat van verzoeker, namelijk iemand die omwille van de problemen van zijn familie verplicht zou zijn geweest om zich aan te sluiten bij de Basij, een vrijwilligersorganisatie loyaal aan het Iraanse regime, en die ideologisch zelfs niet achter deze groepering staat (gehoor CGVS 18 januari 2010, p. 8 en p. 12 en gehoor CGVS 8 maart 2010, p. 5), er toch in zou slagen om in een tijdspanne van een aantal jaren een heuse carrière binnen Basij en vervolgens Mobin weet uit te bouwen, waarbij zijn loon telkenmale de hoogte in ging en de voordelen verbonden aan zijn functie beter werden. Evenmin is het aannemelijk dat verzoekster niet zou hebben geweten van welke organisatie haar echtgenoot deel uitmaakte (vragenlijst, p. 2), bewering die overigens wordt tegengesproken door verzoeker, die uitdrukkelijk stelde dat zijn echtgenote wel degelijk op de hoogte was van het feit dat hij lid was van de Basij (gehoor CGVS 18 januari 2010, p. 13 en gehoor CGVS 8 maart 2010, p. 6).

Waar verzoeker stelt het niet eens te kunnen zijn met het feit dat zijn verklaringen omtrent de aanleiding van de vlucht van zijn ouders vergeleken worden met hetgeen zijn ouders hieromtrent hebben verklaard om de geloofwaardigheid van zijn eigen vluchtrelaas in twijfel te trekken, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de mogelijkheid beschikt om, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt, alle gegevens mag onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met verklaringen van familieleden. Zo verzoeker in voorliggend verzoekschrift betwist dat hij over pornografie zou gesproken hebben en beweert dat hij slechts gesproken heeft over “verboden films”, hetgeen volgens hem de reden kan zijn geweest voor een vrije vertaling, strookt deze uitleg niet met verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad leest immers in verzoekers derde gehoorverslag “(...) Tot op het moment dat er in Sari een groot incident gebeurde, waarbij een leider van de Sepah een maffiabende had opgericht en gooide drugs in de auto's van de vrouwen die hij schoon vond, en hij arresteerde de mannen en nam hun vrouwen, bracht ze samen in hun boomgaarden, daar hadden ze een team voor op gericht, die geruchten gaan nog steeds. Hij maakte er dan pornofilms van. Eén van de films komt in de handen van mijn vader en zijn vriend, via de staatstelevsie en radiozender. Mijn vader zag die film, stuurt die naar een vriend in Canada. Zodat hij het zou verspreiden.” (gehoor CGVS 31 mei 2010, p. 14-15). Dergelijke verklaringen, die manifest tegenstrijdig zijn met wat verzoekers vader verklaarde in het kader van diens asielaanvraag, zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en kunnen geenszins het resultaat zijn van een “vrije vertaling” door de tolk, zoals verzoeker suggereert. In zoverre verzoeker ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn vader nog opwerpt dat hij niet de juiste details kent van het vluchtverhaal van zijn ouders, dat hij de weinige informatie die hij hieromtrent heeft, heeft bekomen van zijn oom van moederszijde, die een beruchte drinker is, en zijn vader zwaar psychiatrisch gestoord is sinds zijn aankomst in België, wat gestaafd wordt door het aan het verzoekschrift gevoegd medisch attest, en waardoor hij nooit de gelegenheid en de interesse heeft gehad om met zijn vader grondig over diens vluchtverhaal te spreken, kan hij geenszins overtuigen. De Raad is van oordeel dat indien het profiel en de problemen van verzoekers vader daadwerkelijk aan de

basis liggen van verzoekers verplichte inlijving bij Iraanse paramilitaire bewegingen, redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij zich aangaande dit profiel en deze problemen grondig zou hebben geïnformeerd, hetzij bij zijn moeder, hetzij bij andere leden van de familie. Hoe dan ook, de Raad herhaalt dat de asielaanvraag van verzoekers vader werd geweigerd omdat “nombre d'éléments ôtant toute crédibilité à vos assertions” (eigen vertaling: tal van elementen elke geloofwaardigheid ontnemen aan uw beweringen) zodat het opgediste verhaal van verzoeker over zijn verplichte inlijving bij de Bassij eveneens elke geloofwaardigheid mist.

2.5. Wat betreft zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, namelijk de feiten die zich in Kahrizak hebben afgespeeld, meent verzoeker dat de bestreden beslissing uitermate éézijdig tewerk gaat en stelt hij dat dient te worden nagegaan in welke mate zijn verklaringen in hun geheel coherent en geloofwaardig zijn en men zich niet kan steunen op één of ander element apart. Hij wijst erop dat hij in een uitgebreid relaas de talrijke praktische en morele problemen heeft geschetst waarmee hij in Iran heeft gekampt tijdens de laatste negen jaren van zijn verblijf in het land, dat hij gedetailleerde informatie heeft gegeven over zijn drijfveren, over de Basij en de Mobin, hij namen heeft genoemd, over activiteiten heeft verteld enz., waaruit volgens verzoeker blijkt dat hij een gedegen kennis heeft van deze organisaties en hun functioneren in de maatschappij, alsook van de corrupte praktijken die aan de gang zijn in de hoogste gelederen van die organisaties zodat dient te worden besloten dat hij een welbepaalde rol heeft gespeeld, die hem actueel in gevaar kan brengen mocht hij naar Iran terugkeren. Dit aspect werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende onderzocht, aldus nog verzoeker. Ook met betrekking tot Kahrizak, benadrukt verzoeker dat hij aan de hand van een groot aantal details heeft uitgelegd wat er zich precies heeft afgespeeld. Zo kent hij de bevelhebbers, kon hij de plaatsen en de opdrachten beschrijven enz. Hij voert aan dat het niet uitgesloten is dat het incident waarbij hij aanwezig was niet het incident was waarbij 'Mahsoud Ruhalamini' betrokken was maar dat hij, aangezien hij niet de juiste gegevens kent, op basis van latere informatie kan gedacht hebben dat dit wel het geval was. Verzoeker meent evenwel dat dit gegeven niet essentieel is om na te gaan of zijn relaas in het geheel geloofwaardig is.

Dergelijk verweer kan geenszins overtuigen. De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde “(...) Vooraleer we er aan begonnen met die kabels, sloeg M.(...) met een slot van een cel heel hard op het hoofd van een jonge gevangene, die de zoon was van een generaal van de Sepah. De jongen heet Mahsoud Sheykhoul Islami. Daarna hingen ze hem ondersteboven dat hij zou dood bloeden, daar moesten wij naar kijken, ik voelde me zo slecht, mijn maag ging kapot. Ik was geen held, ik ga de held niet uithangen, na het zien van zo'n tafereel, kregen we het bevel de hoofdcel (kooi van 40m²) binnen te gaan. Ik had veel meegemaakt, ik ga niet liegen, ik had de mensen van die cel wel geslagen. Maar ik wilde niet meer voort doen. (...) hoe wist u dat die ene Mahsoud Islami heette? We zijn het later te weten gekomen, toen hij al dood was. Ik was ook anders dan de andere soldaten, ik sliep met anderen die in burger waren, er waren er ook die van de Sepah waren. Na zijn dood hebben we te horen gekregen dat hij een speciale behandeling kreeg. Wanneer Mahsoud werd overgebracht zei hij “ik ben de zoon van...” persoonlijk aan u? neen, niet aan mij. (...) Ik heb me daarnet vergist: Mahsoud heet Rohollamini. Het was de dokter die me over hem vertelde.” (gehoor CGVS 31 mei 2010, p. 5-7). Vooreerst dient er op gewezen te worden dat verzoeker zelf de naam *Rohollamini* heeft genoemd, zodat het niet ernstig is nu te beweren “dat het niet uitgesloten is dat het incident waarbij hij aanwezig was niet het incident was waarbij 'Mahsoud Ruhalamini' betrokken was”. Het is de Raad aan de hand van deze verklaringen ook niet duidelijk op welk ogenblik verzoeker dan wel precies op de hoogte zou zijn gesteld van de identiteit van de jonge gevangene die hij voor zijn ogen had zien sterven, hetzij door zijn collega's, hetzij door de dokter. Immers, verzoeker verklaarde dat hij na het zien van het door hem beschreven tafereel weigerde om nog verdere bevelen op te volgen, waarna het tot een handgemeen kwam met generaal R. en hij twee-drie dagen in een isoleercel heeft doorgebracht, waar hij de dokter overigens niet te zien zou hebben gekregen (gehoor CGVS 31 mei 2010, p. 7). Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat Ruholamini volgens hem ter plaatse aan zijn verwondingen zou zijn overleden, hetgeen echter niet strookt met de informatie gevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat Ruholamini na zware mishandelingen nog twee dagen heeft geleefd, zelfs nog werd overgebracht naar de Evin gevangenis en overleed omdat hem adequate medische zorg werd onzegd ter behandeling van zware infecties van verwondingen toegebracht tijdens foltering. Voorts kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker – die volgens zijn verklaringen dermate onder de indruk was van de gruwel die zich in Kahrizak heeft afgespeeld dat hij in opstand zou zijn gekomen tegen generaal R., incident die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding vormt en dus, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in voorliggend verzoekschrift, een essentieel aspect vormt van het asielrelaas – zo hij daadwerkelijk aanwezig was bij de mishandelingen van Ruholamini, accuraat zou kunnen duiden op welke dag deze feiten zich hebben

voorgedaan, wat in casu het geval niet blijkt te zijn. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing situeert verzoeker deze dag immers op 2 of 3 juli 2009 (gehoor CGVS 31 mei 2010, p. 9), terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Ruholamini pas gearresteerd werd op 9 juli 2009, datum waarop verzoeker blijkens zijn verklaringen met betrekking tot zijn reisroute hoe dan ook onmogelijk in Kahrizak kan zijn geweest. Gelet op bovenstaande overwegingen concludeert de Raad dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen naar aanleiding van de ernstige mishandelingen van Mohsen Ruholamini in opstand te zijn gekomen tegen een overste, meer bepaald generaal R.. Aangezien deze feiten de kern vormen van verzoekers vluchtrelaas, volstaat deze vaststelling om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven. Dat verzoeker van één en ander coherente en uitgebreide verklaringen heeft afgelegd wijzigt niets aan het besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij negen jaar – al dan niet gedwongen – bij de Basij heeft gediend en aanwezig zou zijn geweest bij het incident waarbij een jonge opstandeling zo ernstig werd geslagen dat hij overleed.

2.6. Wat betreft de vaststellingen van de bestreden beslissingen aangaande verzoekers ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn reisweg, de gebruikte reisdocumenten en de voorgehouden aankomstdatum in Europa, komen verzoekers in het verzoekschrift niet verder dan het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen waarmee zij niet vermogen de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. De motivering dienaangaande van de bestreden beslissingen blijft derhalve onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekers de motivering in de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwisten. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ingediende stukken niet in aanmerking als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging. Het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest betreffende verzoekers vader is niet dienend ter beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van verzoekers hun asielsrelaas. Waar verzoeker nog een medisch voorschrift toont ter terechtzitting wijst de Raad erop dat daaruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker reeds 2 tot 3 jaar in behandeling is bij een psychiater zoals hij stelt noch wordt met dergelijk attest de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aangetoond.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielsrelaas, is er geen reden om dit te toetsen de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoekers vragen om hen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en zij zich voor dit verzoek beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielsrelaas, herhaalt de Raad dat verzoekers hun vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat zij zich niet langer kunnen baseren op de elementen die aan de basis liggen van dit relaas om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS